

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Δ'

15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1926

ΑΡΙΘ. 42

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ β.

Ἐκ τούτου καταφαίνεται ἔτι ἄπαξ, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ἀπέκρουσε τὴν Γρηγοριανὴν μεταβολὴν τοῦ Πασχαλίου. Ὁ δὲ Μελέτιος Πηγᾶς γενόμενος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, μετὰ τὸν Σίλβεστρον, (1590), ἔλαθε πρόνοιαν περὶ διαφωτίσεως καὶ τῶν Ρώτων περὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτοῦ θεθαίως ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἐπόψεως στεροῦνται πολλῆς ἀκρίβειας. Δὲν φαίνεται γνωρίζων τὰ θεμελιώδη σφάλματα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, οὐδ' ἀποδίδει σημασίαν εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ Γρηγοριανὴ χρονολόγησις, ἀσχέτως πρὸς τὴν καινοτομίαν τοῦ Πατγαλίου κανόνος, μαθηματικῶς καὶ ἀστρονομικῶς ἦτο ἀκρίβεστερα. Ἐτόνιζε δὲ κυρίως τὴν κανονικὴν ἐποφιν τοῦ ζητήματος ὡς πρὸς τὸ Πασχάλιον καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ μεταβολή, γενομένη πρὸς προσηλυτευτικὸν σκοπὸν, ἔπρεπε ν' ἀποκρουσθῆ.

Ὁ δὲ Πατριάρχης Ἱερεμίας ἐπανακάμψας εἰς ΚΠολιν ἐκ Ρωσίας, ὅπου εἶχε μεταβεῖ, ἔσπευσε νὰ προσκαλέσῃ ἐξ Αἰγύπτου τὸν Μελέτιον Πηγᾶν καὶ συνεννοηθεὶς μετ' αὐτοῦ συνεκάλεσεν ἐν ΚΠόλει κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1593 «Μεγάλην Σύνοδον» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρὸς ἐπίλυσιν καὶ ἄλλων ἐπασχολούντων τότε αὐτὴν καὶ πρὸς κύρωσιν τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ρωτικοῦ Πατριαρχείου. Ἐκτὸς τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, παρήδρευσαν ἐν αὐτῇ ὁ Ἀλεξανδρείας Μελέτιος, ἐπέχων καὶ τὸν τότεν Ἰωακείμ ζ' Ἀντιοχείας (1590—1593), ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρ'νιος δ' (1579-1608), τεσσαράκοντα ἐν ἐνεργείᾳ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ πρόφην Μελενίκου Ἀναστάσιος. Τὸ πρῶτον μέρος τῶν σωζομένων κανόνων φέρων τὴν χαρακτηριστικὴν ἐπιγραφὴν «Πρᾶξις Συνοδική, ἐν ἣ καὶ ἀποβολὴ τοῦ νέου καλενταρίου, ἦτοι τῆς περὶ τοῦ Πάσχα λατίνων καινοτομίας»¹, ὑπεγράφη τῇ 12 Φεβρουαρίου, τὸ δὲ δεύτερον κατὰ Μάιον τοῦ 1593. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον μέρος ἀποτελεῖται ἐξ ὀκτώ κανόνων, τὸ δὲ δεύτερον ἐκ δώδεκα

κινόνων ἢ «κεφαλαίων». Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ Σύνοδος ἠσχολήθη περὶ τὴν διακανόνισιν πολλῶν ζητημάτων, περὶ ὧν δὲν διεσώθησαν αἱ διατάξεις. Ἐπειδὴ δ' ἐν τῇ μεταξύ ἀνεχώρησεν ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρ'νιος, ἀντεπροσώπευσε καὶ τούτον ὁ Μελέτιος Πηγᾶς, ὅστις, λόγῳ τῆς μεγάλης αὐτοῦ μορφώσεως καὶ τοῦ κύρους, ὑπῆρξε τὸ σπουδαιότερον τῆς Συνόδου πρόσωπον. Ἡ μεγάλη Σύνοδος διεκήρυξε, πρῶτιστα πάντων, τὴν ἐμμονὴν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τοῖς ὑπὸ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τεθεσπισμένοις, ἐναντίον τῶν καινοτομιῶν τῆς Ρώμης, ἐν δὲ τῇ ζ' αὐτῆς κανόνι, ἐπανηλαθοῦσα τὸν α', τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ, ὥρισε τὰ ἐξῆς, «Ἀσάλευτον διαμένειν βουλόμεθα τὸ τοῖς Πατράσι διορισθὲν περὶ τοῦ ἁγίου σωτηρίου Πάσχα· ἀπαντας τοὺς τολμῶντας παραλύειν τοὺς ἔρονς τῆς Ἁγίας καὶ Οἰκουμενικῆς Μεγάλης Συνόδου, τῆς ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθείσης, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς εὐσεβείας τοῦ θεοφιλεστάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου, περὶ τῆς ἁγίας ἑορτῆς τοῦ σωτηριώδους Πάσχα, ἀκοινωνήτους καὶ ἀποβλήτους εἶναι τῆς Ἐκκλησίας, εἰ ἐπιμένειεν φιλονεικότερον ἐνιστάμενοι πρὸς τὰ καλῶς δεδογμένα· καὶ ταῦτα εἰρήσθω περὶ τῶν λαϊκῶν, εἰ δὲ τις τῶν προεστώτων τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος μετὰ τὸν ἔρον τοῦτον τολμήσειεν ἐπὶ διαστροφῇ τῶν λαῶν καὶ ταραχῇ τῶν Ἐκκλησιῶν ἰδιάζειν καὶ μετὰ τῶν Ἰουδαίων ἐπιτελεῖν τὸ πάσχα, τοῦτον ἡ ἁγία Σύνοδος ἐντεῦθεν ἤδη ἀλλότριον ἔκρινε τῆς Ἐκκλησίας. Δεῖ γὰρ στοιχεῖν τῷ τῶν Πατέρων κανόνι μέχρι καὶ σήμερον Θεοῦ χάριτι· ἐν καθὸ δὴ καὶ τὰ λοιπὰ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διαφυλάττει».

Ἀστὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐπίσημος ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας, δι' ἣς ὠρίσθη ὅπως τηρήται ἀπαραβάτως ἡ παραβιασθεῖσα διὰ τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως διάταξις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία ἐν ἔτει 1927 θὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα τῇ 17 Ἀπριλίου μετὰ τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κατὰ τὸ διορθωμένον Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, θὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα μίαν ἐβδομάδα θραδύτερον, τῇ 24 Ἀπριλίου. Συνέβη δὲ ἐνίοτε νὰ ἑορτάσῃ τὸ Πάσχα ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, καὶ πρὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ Πάσχα, καὶ θὰ συμβῆ τοῦτο καὶ ἄλλοτε, ἐνῶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἑορτάξῃ αὐτὸ, συμφῶ-

1. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων, Τόμος ἀγάπης, σ. 538. Κ. Σάθα, Βιογραφικὸν Δοκίμιον περὶ τοῦ Ἱερεμίου β' σ. 82.

νος πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου, πάντοτε μετὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα. Κατὰ τὰς ἰδίας ἡμέρας θὰ ἑορτάζωσι τὸ Πάσχα πᾶσαι αἱ Ἀυτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ αἱ μὴ παραδεχθεῖσαι ἐτι δι' ἓνα ἢ δι' ἄλλον λόγον τὴν διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου. Ὡστε μόνον διεστραμμένοι ἄνθρωποι καὶ ἀμαθεῖς δύνανται νὰ ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία διώρθωτε τὸ ἰδικὸν τῆς Ἰουλιανῶν ἡμερολόγιον καὶ τοῦτο διατηρεῖ. Ὅπως δὲ μέχρι τῆς Γρηγοριανῆς μεταρρυθμίσεως ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶχε τὸ αὐτὸ ἡμερολόγιον, τοὺς αὐτοὺς μῆνας, τὰς αὐτὰς ἑβδομάδας, χωρὶς θεακίως νὰ κινδυνεύσῃ ἢ ὀρθοδοξία, οὕτω καὶ σήμερον μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, συμπίπτουσιν ἅπλως αἱ ἡμερομηνίαί. Ἡ δὲ σύμπτωση αὕτη ὑφέλλεται εἰς τὴν φυσικὴν τῶν πραγμάτων ἀνάγκην. Ἐφέτος τῇ 7 Ὀκτωβρίου ὥρ. 0,38' εἶχομεν νέαν σελήνην καὶ τῇ 21 Ὀκτωβρίου ὥρ. 7,15' θὰ ἔχωμεν πανσέληνον. Εἶναι λογικόν, νὰ μὴ ἔχωμεν ἡμεῖς τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον ἐπεὶ δὴ τὸ ἔχουσι καὶ οἱ λατῖνοι; Εἶναι λογικόν, εἶναι φυσικὸν νὰ ἰσχυρισθῇ τις, ὅτι δὲν συνέδη ἡ νέα σελήνη τὴν 7 Ὀκτωβρίου, ἀλλ' εἰς τὰς 24 Σεπτεμβρίου, καὶ δὲν θὰ συμδῇ ἢ πανσέληνος εἰς τὴν 21, ἀλλ' εἰς τὴν 8 Ὀκτωβρίου; Ἀλλὰ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς εἶναι ἀφύσικος καὶ τερατώδης! Διότι δὲν ἔχει τις ἢ ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ νὰ ἴδῃ τὸν οὐρανὸν ἕνα πεισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας.

Ἡ ταυτότης τῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν καὶ ὥρῶν τῶν δύο ἡμερολογίων δὲν σημαίνει καὶ ταυτότητα ἑορτολογίου τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἐχουσι πράγματι αἱ δύο Ἐκκλησίαι κοινὰς τινὰς ἑορὰς (ἁγ. Βασιλείου, ἁγ. Σιλβέστρου, ἁγ. Γρηγορίου Θεολόγου, ἁγ. Πολυκάρπου καὶ ἄλλας), ἀλλὰ δὲν ἑορτάζουσιν αὐτὰς κατὰ τὰς ἰδίας ἡμέρας. Ἡμεῖς ἔχομεν ἑορτὰς τὰς ὁποίας δὲν ἔχει ἡ λατινικὴ Ἐκκλησία, καὶ ἀντιθέτως τὸ Γρηγοριανὸν ἀναγράφει ἑορτὰς ἐντελῶς ἀγνώστους εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ἄλλας πάλιν, ὡς ἡ τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου (8 Δεκεμβρίου) ἀποκρουστέας ὑπ' αὐτῆς, ἕνεκα δογματικῶν λόγων, ἐν γένει δὲ τὰ δύο ἡμερολόγια χρησιμοποιοῦσιν ὀνομασίας διὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς κατ' αὐτὰς τελευτέας ἑορτὰς ἕως διαφόρους. Τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας παρέμεινεν ἐντελῶς ἀμετάβλητον διότι ἐγένετο ἅπλως διόρθωσις τῶν ἡμερομηνιῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, οὐχὶ δὲ παραδοχὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ. Ἐπομένως ἀποτελεῖ καθαρὰν συκοφαντίαν τὸ πρὸς ἐκμεταλλευσὶν τῆς εὐσεβείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ διαδιδόμενον ὑπὸ τῶν παλαιοῦ ἡμερολογιῶν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον καὶ ὅτι ἠθέτησε τὰς παραδόσεις.

Πρὸς τὸ ἡμερολόγιον οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας. Παράδο-

σις λ. γ. εἶναι νὰ ἑορτάζῃται ἡ μνήμη τῆς ὑψώσεως τοῦ τιμίου Σταυροῦ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἀλλὰ πότε συμπίπτει ἡ 14 Σεπτεμβρίου δὲν εἶναι παράδοσις εἶναι ἀνθρωπίνῃ γνώσει, ἐξαρτωμένη, ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ πανσέλου Δημιουργοῦ ἐρισθείσης κινήσεως τῶν ἀστέρων καὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης. ἐκ τῆς κινήσεως δὲ ταύτης κανονίζεται τὸ ἡμερολόγιον. Παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἣν ἐπανέλαβε καὶ ἡ ἐπὶ Ἱερεμίου Συνόδος τοῦ 1593, καὶ καθ' ἣν τὸ Πάσχα δὲν δύναται νὰ ἑορτασθῇ οὔτε πρὸ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ, οὔτε μετὰ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ. Πρέπει νὰ προηγηθῇ τὸ Ἰουδαϊκὸν Πάσχα καὶ κατόπιν τὸ χριστιανικόν. Τοῦτο ἄλλως τε καὶ ἱστορικῶς ἐπιβάλλει λόγος. Τὴν παράδοσιν ταύτην παρέβασε τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον δὲν παρεδέχθη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Ἡ διόρθωσις δὲ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, χωρὶς νὰ παραδίσῃ παράδοσιν τινὰ, ἐπανήγαγε τὰς ἑορτὰς εἰς τὰς πραγματικὰς τῶν ἡμερομηνίας. Διότι εἶναι ἀναμφισβήτητον τὸ γεγονός, ὅτι, ἐν ἑν ἀρχῇ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ἐν ἔτει 44 πρὸ Χριστοῦ ἡ ἰσημερία ὑπελογίσθη εἰς τὴν 23 ἢ 24 Μαρτίου, ἐν τοῖς χρόνοις τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπεχώρησεν εἰς τὴν 21 Μαρτίου, καὶ μετὰ πάροδον τοσοῦτων αἰώνων ἐν τοῖς χρόνοις ἡμῶν εἰς τὴν 8 Μαρτίου. Οἱ Πατέρες τῶν χρόνων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου δὲν παρενώρισαν τὸ φυσικὸν τοῦτο φαινόμενον, βφειλόμενον εἰς σφάλμα τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, διὰ τοῦτο δὲ ἀκριβῶς τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα δὲν ἐξήρτησαν ἐξ ὀρισμένης ἡμερομηνίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ἰσημερίας καὶ τῆς μετ' αὐτὴν πανσελήνου. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἰσημερία μετακινεῖτο, αἱ ἑορταὶ τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας δὲν ἐτελοῦντο πλέον κατὰ τὰς ὀρισμένας ἡμέρας, ἀλλὰ 13 ἡμέρας ἀργότερον. Ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων μόνον μετὰ τὴν διόρθωσιν τελεῖται πράγματι τῇ 25 Δεκεμβρίου καὶ οὐχὶ 13 ἡμέρας ἀργότερον, ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῇ 15 καὶ οὐχὶ τῇ 28 Αὐγούστου. Ἡ δὲ ἰσημερία ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πραγματικὴν 21 Μαρτίου. Καὶ ὁ ἀπλοῦστερος ἄνθρωπος, χωρὶς ἀστρονομικὰς γνώσεις, ἡμπορεῖ νὰ πεισθῇ περὶ τοῦτου, ἂν προσέξῃ, ὅτι μόνον κατὰ τὴν 21 Μαρτίου τοῦ διωρθωμένου ἡμερολογίου ἡ ἡμέρα εἶναι ἰση πρὸς τὴν νύκτα.

Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει εἶναι ψευδής, ἀβάσιμος καὶ συκοφαντικὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκμεταλλευστῶν τῆς εὐσεβείας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐκαίνων, οἵτινες εἴτ' ἐξ ἀγνοίας εἴτ' ἐν ἐπιγνώσει, χωρὶς φόβον Θεοῦ, διαδίδουσιν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία παρεδέχθη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον. Διότι ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διώρθωσε τὸ ἰδικὸν τῆς Ἰουλιανῶν ἡμερολόγιον καὶ τοῦτο διατηρεῖ, χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τὰς ἑορτὰς καὶ χωρὶς νὰ προσκρούσῃ εἰς παράδοσιν τινὰ. Μετὰ πεποιθήσεως δὲ δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν, ὅτι διὰ τῆς διορθώσεως αἱ ἀκίνητοι

έορταί έπανήλθον εἰς τὰς πραγματικὰς των, κατὰ τὸ δυνατόν, ἡμερομηνίας, τὰς ἀνέκαθεν καθορισθείσας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Τὰς κινητὰς έορτὰς ἀφῆκεν εἰς τὰς ἀντιστοιχοῦς παλαιὰς ἡμερομηνίας, τὰς καθοριζομένας ὑπὸ τοῦ Πασχαλίου κανόνος, καὶ διότι δὲν συνδέονται αἱ έορταὶ αὗται μετὰ σταθερὰς καὶ ὀρισμένης ἡμερομηνίας καὶ διότι ἐξαρτῶμεναι ἐκ τῆς έορτῆς τοῦ Πάσχα, τὴν ὁποίαν ἐκανόνισεν ἡ Ἀ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, πρέπει νὰ κανονισθῶσιν ἐν Συνόδῳ τῆς ἑλγης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ ΓΑΜΟΥ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΩ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Σεπτεμβρίου 1926

Ἑλληνικὴ Δημοκρατία
Ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ
Εἰσαγγελεὺς

Ἀριθ. Πρωτ. 26.

Πρὸς

τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἐνταῦθα

Ἀποκρινόμενος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 2943 ἐ. ἔ. ἔγγραφο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐπιστροφόμενος ὡδε μετὰ τοῦ συνημιμένου αὐτῷ ὁμοίου τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἡλείας, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἐκθέσω τὰ ἀκόλουθα ἐπὶ τοῦ ἐναυτοῦς ἐρωτήματος, συνοψιζομένου εἰς τοῦτο: Πῶς δύναται ν' ἀνασυσταθῆ ὁ διαζυγίῳ λυθεὶς γάμος μετὰ τὴν ἐκδοσὶν καὶ τοῦ πνευματικοῦ διαζυγίου ἢ πρὸ ταύτης καὶ ποίαν τάξιν λαμβάνει ὁ ἀνασυνιστώμενος γάμος, νέου τοιοῦτου ἢ τὴν αὐτῆς λυθέντος, ὡς συνέχεια ἐκείνου.

§

Ἐὰν μετὰ τὴν ἀμετάκλητον δικαστικὴν ἀπόφασιν περὶ διαζυγίου διελύθη καὶ πνευματικῶς ὁ γάμος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, ἔχομεν ἀναμφιβόλως γάμον, τελείως κατὰ τὴν ἐκ τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν θρησκευτικῶν στοιχείων λελυμένον, καὶ συνεπῶς ἡ ἀνασύστασις τούτου, ἢν δέχονται Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία (Νεαρὰ Ἰουστιανοῦ 134 κεφ. ι', σχόλια ὑπὸ Κανόνας ΠΖ' τῆς Πενθέκτης καὶ Θ' τοῦ Μεγ. Βασιλείου, Κανὼν Ρβ' (ριγ) τῆς ἐν Κερθαγένῃ Συνόδου, — ἴδε Σύνταγμα Κανόνων ὑπὸ Ράλλη καὶ Ποτλῆ, τομ β'. 1852 σελ. 509, τόμ. γ' 1853 σελ. 548 ἐπ. δ'. 1854 σελ. 121) ἀποτελεῖ νέον ἐντελῶς γάμον, διὰ τὴν ἐγκύριον σύντημιν τοῦ ὁποίου δέον, ὡς εἰκόσ, νὰ συντρέξωσιν ἤδη κατὰ τὴν ἀνασύστασιν ὅλοι οἱ ἀπαραιτήτοι πρὸς ὑπαρξίν νομίμου γάμου ὅροι τύπου καὶ οὐσίας (προβλ. Παπαρηγοπούλου οἰκονομικὸν δίκαιον 1882 § 9 ἐν τέλει Καλλιγᾶ Σύστημα Ρωμαϊκοῦ Δικαίου Τομ. Δ'. 1881 § 161, Κρασσαὶ Οἰκογεν. Δίκαιον 1895 § 186, Ν. Δημητρακοπούλου Ἀνασύστασις λυθέντος γάμου §§ 7, 13 ἐν Ἐφημερίδι Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας Μπαλάνου τόμος 26ος 1906 — 1907 σελίς 132, 171, Μομφεράτου Ἀστικοῦ Δικαίου Ἐγχειρίδιον Τόμος β', 1914

§ 101 ἐν ἀρχῇ, Μ. Θεοτοκᾶ Νομολογία Οἰκουμενικοῦ Παιτριαρχείου ἐγκρίσει Μεγ. Ἐκκλησίας 1897 σελ. 285 σημ. 1). Καὶ πρὸς μὲν τῶν ἄλλων συστατικῶν τοῦ γάμου ὅρων (ικανότητος, συναιδέσεως, ἀπουσίας κωλύματος) δὲν ἐγεννήθη ποτε ζήτημα, καθόσον γινώσκω, περὶ τῆς ἐκτάσεως αὐτῶν καὶ τῆς προσαρμογῆς κατὰ τὴν ἀνασύστασιν γάμου, καθ' ἣν, ἄρα, ἔχει χῶρον, ὡς πρὸς τὰς προϋποθέσεις ταύτας καὶ τὴν ἐκτίμησιν περὶ τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν, ὅτι καὶ ἐπὶ τῆς πρώτης συστάσεως τοῦ γάμου. Ὡς πρὸς τὴν ἱερολογίαν ὅμως, ἢ τις κατὰ τὸ ἰσχύον παρ' ἡμῖν Ἀστικὸν Δίκαιον, εἶναι συστατικὸν ἐπίσης τοῦ γάμου στοιχεῖον (Νεαρὰ Λέοντος 89. — καὶ Σχόλιον ὑπὸ διὰτ. 19 Ἀρμενοπούλου Α, δ') ἀπορία ἠγέρθη ἰερονόμος δι' ἱερολογίας ἐπὶ ἀνασυστάσεως γάμου. Καὶ ἐπειδὴ ὁ μὲν πολιτικὸς νόμος ἀξιολογεῖ οὐδὲν ἄλλο ἢ νὰ τελεθῆ ὁ γάμος τῇ μαρτυρίᾳ τῆς Ἐκκλησίας («... τὰ συνοικέσια τῇ μαρτυρίᾳ τῆς ἱερᾶς εὐλογίας ἐρρῶσθαι κελεύομεν. Νεαρὰ Λέοντος) ἂν εἰδικωτέρου τιδὸς ὀρισμοῦ περὶ τῆς ἱερολογίας αὐτῆς ταύτης, ἢ δὲ ἐκκλησία ἐν τῇ ἀνεξελέγκτῳ Αὐτῆς πνευματικῇ ἐξουσίᾳ ἀντὶ τῆς συνήθους γαμηλίου θρησκευτικῆς τελετῆς καθιέρωσεν ἐπὶ ἀνασυστάσεως γάμου τὴν εὐλογίαν τούτου ἀπλῶς δι' ἐκφωνήσεως ἐξιλεωτικῆς εὐχῆς, δύναται τῆς ὁποίας θεωρεῖ ἀναβιοῦντα τὸν ἄλλοτε ποτε μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων τελεσθέντα θρησκευτικὸν γάμον διαρρηγνυμένου τοῦ δοθέντος πνευματικοῦ διαζυγίου, φρονῶν, ὅτι καὶ διὰ τὸ κύρος τοῦ ἀνασυνιστωμένου γάμου, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τοῦ ἀστικοῦ νόμου, ἀρκεῖ καὶ ἡ ἀπλουσιτέρα αὐτῆς θρησκευτικῆς διατύπωσις, ὡς κανονικὴ ἱερολογία τῇ περιστάσει ἀρμοδίονσα (οὕτω κ. Ν. Δημητρακοπούλου ἐνθ' ἀν. § 13 σ. 171—172. Μὴ διαφωνῶν φαίνεται καὶ Μομφεράτος ἐνθ' ἀν. § 101 σ. 4.) Τὴν δι' εὐχῆς τριαύτης ἱερολογίαν τοῦ ἀνασυνιστωμένου γάμου, ἐπιβεβαιωμένην ἀπαντῶμεν ἐν τῇ πράξει τῆς Μ. Ἐκκλησίας (Ἀπόφ. Ἱ. Συνόδου Κων]πόλεως ἀριθ. 86]1889, Γράμμα Πατριαρχικὸν καὶ Συνοδικὸν 23 Ἰουλίου 1846 πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον Μυτιλήνης, ἐν Θεοτοκᾶ ἐνθ' ἀνωτ. σελ. 285—288, 289, Θεοτοκᾶ αὐτ. σελ. 285 σημ. 1 ἴδε καὶ Διαφοῦς Μικτοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου ἀπόφ. 66]1867, ἐν ἣ ὁ λόγος περὶ «εἰθισμένων» πρὸς ἀνισύστασιν γάμου αὐτ. σελ. 288). Ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι τὴν ἀπλουσιέραν ταύτην θρησκευτικὴν διατύπωσιν πρὸς ἱερολογίαν ἀνασυνιστωμένου γάμου δύναται κανονικῶς, ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς ἀνεγνωρισμένης αὐτῆ καὶ ὑπὸ τῆς Πολιτείας πνευματικῆς δικαιοδοσίας εἰς τὰ τοῦ γάμου, νὰ ἐφαρμοζῆ καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία, ἅτε ἐν κανονικῇ ἐνότητι μετὰ τῆς Μ. Ἐκκλησίας τελοῦσα κατὰ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα καὶ τὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὡς πρὸς τὰ τοῦ γάμου καὶ διαζυγίου παραφυλάττουσα (βλ. Συνοδικὸν Τόμον 29ης Ἰουνίου 1850, δι' οὗ ἐχειραφετήθη ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, εἰς Σύνταγμα Κανόνων Ράλλη—Ποτλῆ Τόμ. 5ος, 1854, σελ. 183).

§

Ἐὰν δὲ οἱ ἀμετακλήτως διαζευχθέντες πολιτικῶς ἀποφασίσωσι πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πνευματικοῦ δικα-

ζυγίου να επανέλθωσιν εἰς τὸν συζυγικὸν βίον, πάλιν καὶ τότε λέγομεν ὅτι, ἐπελθούσης τῆς λύσεως τοῦ γάμου, περίπτωσις ἀνασυστάσεως αὐτοῦ πρόκειται, καὶ ὅτι συνεπῶς δέον, ὑπὸ τινά ὅμως ὡς πρὸς τὴν ἱερολογίαν τροποποιήσιν, ὡς κατωτέρω ῥηθῆσεται, νὰ τηρηθῶσι τὰ ἐν τῇ προηγουμένῃ § ἐκτιθέμενα.

Τὰ διαζύγια ὑπάγονται παρ' ἡμῖν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων (νόμος περὶ Πολιτικῆς Δικονομίας 1834 ἀρ. 686 685 ἐπ.), ἡ δὲ Ἐκκλησία, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνέκαθεν καὶ ἀπὸ τῆς διακηρύξεως τῆς ἀνεξααρτησίας αὐτῆς τὰ τοῦ γάμου κατὰ τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ μέρος ἀνήκουσιν (ἀρ. 13. 14 ἐδ. Θ' τοῦ περὶ αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Νόμου 23 Ἰουλίου—4 Αὐγούστου 1833 ἀρ. 157'. Καταστατικῆς Ἰερᾶς Συνόδου νόμου ΣΑ' τοῦ 1851, καὶ 71 τοῦ περὶ καταστατικῆς τῆς Ἐκκλησίας Ν. Δ. τῆς 31 Δ'βρίου 1923), κηρύττει καὶ αὕτη, μετὰ τὴν περὶ διαζυγίου δικαστικὴν ἀπόφασιν, πνευματικῶς διαλελυμένον τὸν γάμον ἐκδίδουσα τὸ ἐκτελεστικὸν λεγόμενον διαζύγιον (Ἐγκύκλιος Ἰ. Συνόδου 12 Ν'βρίου 1835, ἐν συλλογῇ τοιούτων ὑπὸ Στεφ. Γιαννοπούλου 1901 σελ. 521, Νόμου ΣΑ' ἀρ. 127' καὶ Ν. Δ. 31 Δ'βρίου 1923 ἀρ. 72). Ἡ ἔννοια ὅμως τῆς τοιαύτης συμπράξεως τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι, ὅτι αὕτη ἀποιελεῖ ὅρον τῆς λύσεως τοῦ γάμου. Καὶ τοῦτο ἐναργῶς ἀποδεικνύει τὸ ἄρθρον 89 τοῦ Τ'4Α' ἀστικοῦ νόμου τῆς 29 Ὀκτωβρίου 1856, τὸ ὁποῖον διατάσσει τὴν ἐγγραφὴν τῆς περὶ διαζεύξεως δικαστικῆς ἀποφάσεως μετὰ τὴν τελεσδικίαν αὐτῆς εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία ἐπὶ σκοπῶ δημοσίας πιστοποιήσεως τῆς εἰς τὴν προσωπικὴν κατάστασιν τῶν (τέως) συζύγων ἐπελθούσης ἤδη μεταβλήτης (ἀρ. 35. 61 αντ.). Ἡ πολιτικὴ ἀπόφασις περὶ διαζυγίου περιέχει ἄρα ἐν ἑαυτῇ τὴν τῆς ἐκτελεστικότητος φύσιν καὶ τὴν δύναμιν ἀσχετῶς τῆς πνευματικῆς διαζεύξεως, καὶ ἡ λύσις τοῦ γάμου κεῖται ἐν ἐκείνῃ καὶ οὐχὶ ἐν ταύτῃ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ διαζυγίῳ ἦτοι, τὸ ὁποῖον εἶναι οὕτως ἐκτέλεσις τῆς τοῦ πολιτικοῦ τοιούτου, μὴ δυνάμενον ὑπὸ νομικῆν ἔννοιαν, νὰ χαρακτηρηθῇ ὡς συμπλήρωσις, τῆς λύσεως τοῦ γάμου, ἐπελθούσης ἤδη πρὸ αὐτοῦ. Τοιαύτη, ὡς πρὸς τὴν σχέσιν μεταξὺ πολιτικοῦ καὶ πνευματικοῦ διαζυγίου ὑπῆρξε καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἡ ὁρθῆ ἀ ἐκάθεν ἀντίληψις (ἴδε τὴν καὶ ἀνωτέρω π'οριθεῖσαν Ἐγκύκλιον Ἰερᾶς Συνόδου, διατάσσουσαν τὰς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς νὰ δίδωσι, μετὰ τὴν τοῦ γάμου τελείαν» διαζευξίν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, τὸ ἐκκλησιαστικὸν διαζύγιον ἐπὶ τῇ προσαγωγῇ τῆς δικαστικῆς ἀποφάσεως χωρὶς ἄλλης τινὸς προσκλήσεως, καθὼς καὶ τὸν ἐπισυναπτόμενον αὐτῇ τύπον διαζυγίου Ἐκκλησιαστικοῦ, καθ' ὃν ἡ Ἐκκλησία ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὴν πολιτικὴν ἀπόφασιν, βεβαιοῖ ἀπλῶς ὅτι οἱ διαζευχθέντες ὑπάρχουσι ἢ εἰςυγγμένοι καὶ ἐκκλησιαστικῶς μηδεμίαν τοῦ λοιποῦ ἔχοντες γαμικὴν πρὸς ἀλλήλους συνάφειαν ἢ σχέσιν») καὶ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἡ ἐπιταγή (μνημονευθέντα ἤδη ἄρθρα 127' καὶ 72 καταστατικῶν, καθ' ὃ ὁ Εἰσαγγελεὺς διευθύνει ἀντίγραφον τῆς περὶ διαλύσεως τοῦ γάμου δικαστικῆς ἀποφάσεως πρὸς τὴν

ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν «διὰ νὰ κηρύξῃ καὶ αὐτὴ τὸν γάμον διαλελυμένον πνευματικῶς») τοιαύτην τέλος ὑπαγορεύει τὴν σχέσιν μεταξὺ πολιτικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ διαζυγίου καὶ τῆς πνευματικῆς διαζεύξεως ἢ βάσις ἢ οὐσία, καθ' ὅσον ὁ γάμος «καὶ ὡς μυστήριον διαλύεται, ὅταν ἀποδειχθῇ, ὅτι ὑπάρχουσιν οἱ ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς τοῦτο ὀριζόμενοι λόγοι (ἀπόφ. Ἰ Συνόδου Κων)πόλεως 68]1837, ἐν Θεοτοκῶ ὡς ἀνωτ. σελ. 202), τοιοῦτοι δὲ εἶναι οἱ λόγοι» διαζυγίου, περὶ ὧν, ἐκ τοῦ πολιτικοῦ Νόμου ἀπορροδόντων, κυριολεκτικῶς ἤδη, κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν κρατοῦντα, ἔκρινε τὸ πολιτικὸν δικαστήριον.

Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχουσιν ἄλλ' ἕνεκα τῆς μὴ ἐκδόσεως τοῦ πνευματικοῦ διαζυγίου, ὅτε οἱ διεζευγμένοι δι' ἀμετακλήτου ἀποφάσεως δικαστικῆς ἀποφασίζουσι νὰ ἐνωθῶσιν ὡς σύζυγοι πάλιν, ἐρωτᾷ ἢ ἀναγκασίως πῶς θὰ γίνῃ ἡ ἀνασυστάσις τοῦ γάμου, νέου γάμου δηλονότι πρὸς ὑπαρξίν τοῦ ὁποῦν ἀπαιτεῖται καὶ ἱερολογία.

Ὁ Ν. Δημητροκόπουλος (ἐνθ' ἀνωτ. § 5 σελ. 93-94) δεχόμενος ὅτι καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ περὶ ἀνασυστάσεως τελείως λυθέντος γάμου πρόκειται, συμπεραίνει, ὅτι νομίμως ἀνανεοῦται ἡ γαμικὴ κοινωνία ὑπὸ τοὺς ἐξηγηθησομένους (δηλ. ἐν § § 7 καὶ 13 αὐτ.) ὅρους καὶ διατυπώσεις τῆς ἀνασυστάσεως γάμου, μεταξὺ τῶν ὁποίων τάσσει καὶ ὁ συγγραφεὺς οὗτος (§ 13 αὐτ.) τὴν ἱερολογίαν. Ἡ ἐπανάληψις ὅμως τῆς ἱερολογίας, ἔστω καὶ τῆς ἀπλουστεράς τοιαύτης δι' ἐκφωνήσεως ἐξιλεωτικῆς εὐχῆς, τοῦτο μὲν προὔποθέτει, ὡς εἶδομεν, τὴν πνευματικὴν τοῦ γάμου διάλυσιν, τὸ θρησκευτικὸν διαζύγιον, ὃ δὲν ἐχορηγήθη τι ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει, τοῦτο δὲ ἀντιβαίνει εἰς τὴν φύσιν τοῦ γάμου ὡς μυστηρίου, μὴ λυθέντος πνευματικῶς (ὅπως τὸ ἀναβιπτίξεσθαι ἀσεβές ἐστίν, ἴδε Σχόλιον εἰς ΜΖ' Κανόνα Ἀγίων Ἀποστόλων. Σύναγμα Ράλλη—Πρωτῆ τόμ. 2ος 1852 σελ. 62. οὕτω καὶ τὸ ἀνανυμφεῖσθαι, τὸ ἱερολογεῖν γάμον ἱερολογημένον ἢ ἢ μεταξὺ τῶν αὐτῶν προσώπων). Ἐν ὅσῳ ὁ γάμος δὲν ἐλύθη πνευματικῶς, ἡ Ἐκκλησία τὸν θεωρεῖ ὑφιστάμενον ὡς πρὸς αὐτὴν, πνευματικῶς, δι' ὃ καὶ ἀρνεῖται ἄδειαν δευτέρου γάμου (μετ' ἄλλου προσώπου δηλ.) εἰς τοὺς πολιτικῶς μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ πνευματικῶς, διεζευγμένους (βλ. τὴν καὶ ἀνωτέρω ἀναφερομένην Ἐγκύκλιον τῆς Ἰ. Συνόδου 12ης Νοεμβρίου 1835).

Ἴνα ἱερολογηθῇ ἄρα κανονικῶς, ἐν τῷ ὑπὸ ἐξέτασιν θέματι, ὁ ἀνασυστάμενος γάμος, θὰ ἔδει ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ παρ' ὅλην τὴν δόλωσιν τῆς βουλῆσεως τῶν διαζευχθέντων πολιτικῶς περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ γάμου, νὰ ἐκδώσῃ πρότερον τὸ πνευματικὸν διαζύγιον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πολιτικοῦ τοιούτου. Ἐνέργεια ὅμως τοιαύτη, παρεκτὸς τοῦ ἀναρμόστου αὐτῆς καὶ πρὸς τὴν ἱερότητα τοῦ ἀλωβήτου μυστηρίου τοῦ γάμου καὶ πρὸς τῆς Ἐκκλησίας τὴν περιοπήν, παρίσταται καὶ νομικῶς ἀπαράδεκτος, καθ' ὅτι διὰ τῆς συναιρέσεως τῶν μερῶν περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ γάμου, κατὰ τὸν καιὸνα τοῦ δικαίου, τὸν λέγοντα ὅτι Omnia quae jure contrahuntur, contrarie jure pereunt, (v. 100 παιδ. 50, 17), δημιουργεῖται

δίκαιον ἀντίθετον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἢ περὶ διαζυγίου δικαστικὴ ἀπόφασις καὶ κατατοῦνται πλέον αἱ συνέπειαι ταύτης, ὅ ἐστι ἀναιρεῖται, ὅχι βεβαίως ἢ ὑπαρξίς τῆς ἀμετακλήτου περὶ διαζεύξεως δικαστικῆς ἀποφάσεως, καθ' ἧς δὲν ὑπάρχει μέσον πρὸς ἀκύρωσιν, ἀλλ' ἡ δύναμις αὐτῆς, μόνης, ἐν τούτοις, βάσεως καὶ προϋποθέσεως πρὸς κανονικὴν ἔκδοσιν πνευματικοῦ διαζυγίου, καθ' ἣ εἴρηται.

Ἐπὶ τούτοις δὲν ἀπομένει ἄλλη κατὰ τὴν γνώμην μου διέξοδος ἢ νὰ εἴπωμεν, ἐγγύτερον καὶ πρὸς τὸ πλάσμα τοῦ κανονικοῦ δικαίου περὶ διαρρηξέως τοῦ πνευματικοῦ διαζυγίου καὶ ἀναβιώσεως τοῦ λυθέντος θρησκευτικοῦ γάμου, (ἴδε ἀνωτέρω Πατριστικὸν καὶ Συνοδικὸν Γράμμα πρὸς Ἀρχιεπισκοπικὸν Μυτιλήνης, ἐν ᾧ πιστοῦται ἢ περὶ τούτου ἀντίληψις τῆς Ἐκκλησίας) ὅτι ἡ ἐκκλησία Ἀρχή, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τὴν προσηκόντως δεδηλωμένην συναίνεσιν τῶν μερῶν περὶ ἀνασυστάσεως τοῦ γάμου καί, ἀφοῦ, ἐννοεῖται, πεισθῆ ἢ περὶ τῆς ἀνυπαρξίας καλωδήματος τοῦ γάμου οἰουδῆποτε, διὰ πράξεως αὐτῆς ἢ ἀποφάσεως, βεβαίῳ μόνον τὴν κανονικὴν ὑπαρξίαν τῆς πρώτης ἱερολογίας τοῦ γάμου. Τοιαύτη πράξις ἢ ἀπόφασις νομίζω, συνωδὰ καὶ τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἀπὸ κανονικῆς ἀπόψεως, ὅτι ἐπέχει τὸν τόπον ἱερολογίας, καταχωριζομένη δὲ καὶ εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία κατ' ἄρθρα 74 καὶ 75 Ἀστικοῦ νόμου *mutatis mutandis* ἐφαρμοζόμενα, ἀσφαλίζει τὴν ἀπόδειξιν τῆς νομίμου τοῦ γάμου ἀνασυστάσεως.

§

Ἐὰν ἡ ἀπαγγελία τοῦ διαζυγίου ἀπόφασις δὲν ἐγένετο εἰσέτι ἀμετάκλητος ὅτε ἐπῆλθεν ἡ συνδιαλλαγή τῶν συζύγων, ἀλλ' ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν ἢ ἀναψηλάφησιν κατ' ἄρθρον 807 ἐπ. 785 ἐπ. πολ. Δικον. καὶ ἀσχεῖται εἰδοκίμως τὸ ἐν ἢ τὸ ἕτερον τῶν ἐκτάκτων τούτων ἐνδίκων μέσων, τότε, ἀναιρουμένης τῆς ἀποφάσεως ὑπὸ τοῦ Ἀκυρωτικοῦ (Ἀρείου Πάγου τμ. Α') τὸ δικαστήριον, ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου, κατ' ἄρθρ. 831 ἐπ. πολιτικῆς Δικονομίας θὰ εἰσαχθῆ ἢ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν κατ' οὐσίαν, ἔχον ὑπ' ὄψει τὰς προτάσεις τῶν μερῶν περὶ συνδιαλλαγῆς, ἀναλόγως εἴτε θὰ ἀπορρίψῃ τὴν ἀγωγὴν περὶ διαζυγίου ὡς ἀπαράδεκτον λόγῳ συγγνώμης δοθείσης καὶ ἀποδεκτῆς γενομένης, εἴτε θὰ κηρύξῃ κατηργημένην τὴν δίκην περὶ διαζυγίου λόγῳ παραιτήσεως τοῦ ἐνάγοντος ἀπὸ δικαιώματος τῆς ἀγωγῆς ἀποδεκτῆς ἐπίσης ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου (α' ἀ κοινήν συμφωνίαν ἐξάλειψις τοῦ ἀντικειμένου τῆς δίκης). Τὸ αὐτὸ συμβῆσεται ἐνώπιον τοῦ κατ' ἄρθρ. 801 Πολ. Δικον. δικάζοντος τὴν οὐσίαν δικαστηρίου μετὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἀπαγγελίας τὸ διαζύγιον τελεσιδικίου ἀποφάσεως συνεπεῖα ἀναψηλάφισεως (ἄρθ. 800 αὐτ.). Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρως τὰς περιπτώσεις ταύτας δὲν πρόκειται περὶ ἀνασυστάσεως εἰ μὴ περὶ τοῦ αὐτοῦ γάμου, συνεχιζομένου μετὰ ἐφήμερον διατάραξιν τοῦ συζυγικοῦ βίου ἀνευ ἄλλης διατυπώσεως. Ὁμοίως ἐννοεῖται ἀποκαθίστανται τὰ πράγματα κατ' ἔφεσιν, ἐὰν ἢ συμφιλίωσις ἐπέλθῃ μεθ' ὁριστικὴν περὶ διαζυγίου ἀπόφασιν καὶ πρὸ τῆς τελεσιδικίας.

Αὕτη εἶναι ἡ γνώμη μου ἐπὶ τοῦ ἀνακινουμένου

ὑπὸ τῆς Δ. Ἱερᾶς Συνόδου ζητήματος, ἐπὶ τούτοις δὲ ὑποσημειοῦμαι.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ

Ὁ Εἰσαγγελεύων ἀντεισαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Π. ΧΟΥΔΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ πλῆθος τῶν Ὑπουργῶν.

Ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ὅπερ, ἐπὶ καταφρονήσει τῆς δῆθεν προστατευομένης ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ δικτατορίας μετωνομίσθη εἰς Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ὁ κ. Ἰωάν. Γρυπάρης, ἐν συνεντεύξει του πληροφορεῖ, ὅτι ἐν διαστήματι τριῶν μόλις ἐτῶν, καθ' ἣ εὐρίσκεται ἐν τῷ Ὑπουργείῳ, ὑπρέτησεν ὑπὸ εἴκοσι καὶ ἕνα (ἀριθμ. 21) Ὑπουργούς! Ἐκαστος λοιπὸν δύναται νὰ φαντασθῆ τὴν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τούτῳ ἀκαταστασίαν. Οἱ Ὑπουργοὶ μόλις προφθάνουσι νὰ γνωρίσωσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ζητήματα, προβαίνουσιν εἰς πομπώδεις ἀνακινώσεις καὶ ὑποσχέσεις, ἀλλ' ἐγκαταλείπουσι ταχέως τὸ Ὑπουργεῖον. Ἐντεῦθεν ἢ ἐκκρεμότης τσοούτων ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων. Ἀπὸ τινῶν δὲ ἡμερῶν τὸ ἀτυχὲς Ὑπουργεῖον μένει ἀνευ Ὑπουργοῦ, διότι ὁ κ. Διδάχος, ἀψηλολημένος ὦν μετὰ τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, μόλις εὐκαιρεῖ νὰ μεταβαίῃ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, 11 τοῦ μ. γέγενετο ἡ ἐναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς νέας Διαρκεῖς Ἱερᾶς Συνόδου, παρισταμένον, ἐκτὸς τοῦ Μακ. Προέδρου, τῶν Σ.β. Μητροπολιτῶν Ζακύνθου Διουσιῦ, Φωκίδος Ἀμβροσίου, Μεσσηνίας Μελείου καὶ Θεσσαλιώτιδος Ἰεζεκιήλ, ὡς αὐτῶς δὲ τοῦ νέου Ἐπιτρόπου τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῆ Ἱερᾶ Συνόδου κ. Νικ. Κουντουριώτου. Μετὰ τὴν νεομισθίαν ἱεράν ἀκολουθίαν ὁ Μακ. Πρόεδρος εἶπε τὰ ἐξῆς πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον: «Συνερχόμεθα σήμερον μετὰ τρομερὰν περιπέτειαν, ἣν διήλθεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ δικτατορίας. Ἔστω εὐλογημένος καὶ δεδοξασμένος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐδοκῆσαντος νὰ διαφυλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἐν μέσῳ τῆς περιπετείας καὶ δοκιμασίας ταύτης. Ἐκεῖνος, ἄλλως τε, ἐπηγγέλατο, ὅτι καὶ πόλαι ἔθου δὲν θὰ κατισχύσασί ποτε τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ πεποιθησις αὕτη ἐνέπνεε τοῖς αγωνισθέντας κατὰ τοὺς τελευταίους δέκα καὶ τέσσαρας μῆνας ν' ἀποκρούσασιν τοὺς ἐκ τῶν ἐπιπέσεων τῆς δικτατορίας εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας σοβαροὺς κινδύνους. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲν κατέστη δυνατόν νὰ προλάβωσι δύο τινὰ, τὴν κατάργησιν τοῦ καθεστώτος τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν διασπαγὴν τῆς παρουσίας αὐτῆς. Ἡ δικτατορία, πρὸς ἰκανοποίησιν προσωπικῶν βλέψεων, ἐξέδωκεν αὐθαγέτως τὸ ἀπὸ 26 Σεπτεμβρίου 1925 Νομ. Διάταγμα, δι' οὗ, μὴ περιορισθεῖσα εἰς

τὴν ἰδρυσιν τῆς Διαρκοῦς Ἱ. Συνόδου, ἀφῆρσεν ἀπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας πᾶν δικαίωμα αὐτῆς, ἀπορρέον ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων, καὶ δὴ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχιερέων, καὶ παρέδωκεν αὐτὸ εἰς τὴν διαρκῆ Σύνοδον, διότι, δυστυχῶς, ἡ ἐπὶ δικτατορίας κίνησις κατὰ τῶν Ἐκκλησι. καθεστῶτων εἰς τὸ ζήτημα κυρίως τοῦτο ἀπέβλεπεν, εἰς τὸ πῶς ἡ ὀλιγομελὴς Σύνοδος θὰ προσέβαινε εἰς ἀρχιερατικὰς μεταβολὰς καὶ ἐκλογὰς. Τὸ Ν. Δ. τῆς 26 Ἰβρίου 1925, ὡς ἀντικρὺς ἀντίθετον πρὸς τοὺς Ἱ. Κανόνας, παρήγαγε κατὰστασιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πολλῶν χεῖρονα τῆς πρὸ τοῦ Καταστατικοῦ χάρτου τοῦ 1923, ὡς συνονθύλευμα δὲ διαφόρων νόμων καὶ Καταστατικῶν περιέχει συγκεχυμένας διατάξεις καὶ ἐπὶ πλέον κενὰ τινα, καθιστῶντα ἀδύνατον καὶ αὐτὴν εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοσύνης. Ἐπὶ ἔτος ὀλόκληρον ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος ἐξήτει τὴν διόρθωσιν τῶν συγκεχυμένων διατάξεων καὶ τὴν συμπλήρωσιν τῶν κενῶν, ἀλλὰ δὲν εἰσῆκουετο. Κατὰ τὸ διάστημα ἐκεῖνο οὐδὲν νομοθετικὸν μέτρον ἐλήφθη ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐξεδόθησαν ὅμως πλείστα προσωπικὰ νομοθετικὰ καὶ ἄλλα διατάγματα. Ἡ κατάσταση, εἰς ἣν περιήλθεν ἡ Ἐκκλησία, ὑπῆρξεν ἀφόρητος, ἀρθεῖσα δὲ εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος διεμαρτυρήθη ἐντόνως κατὰ τῶν πιέσεων τῆς δικτατορίας. Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς διὰ τοῦ Ν. Δ. τῆς 26 Ἰβρίου παραχθείσας διοικητικὰς καὶ ἄλλας ἀνωμαλίας, ἡ διαρπαγὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀφῆρσε καὶ τὰ τελευταῖα ὑπόλειμμα αὐτῆς, ἐπὶ δικτατορίας, ἥτις καὶ τοὺς ὄρκους καὶ τὰς ὑποσχέσεις αὐτῆς περὶ οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐκκλησίας κατεπάτησεν. Ἡ συνερχόμενη σήμερον νέα Δ. Ἱ. Σύνοδος θ' ἀντιμετωπίσῃ σοβαρὰν ἀληθῶς κρίσιν, προσελθοῦσαν ἐκ τῆς ἀφαιρέσεως τῆς ἐκκλησι. περιουσίας. Περιττὸν νὰ ἐπεκτείνωμεν τὸν λόγον ἐπὶ πασιγνώστων ζητημάτων. Ἀλλὰ δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι θὰ πράξῃ τὸ καθῆκον αὐτῆς ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος καὶ θὰ δυνηθῇ διὰ τῆς πείρας καὶ τῆς συνέσεως τῶν συγκροτούντων αὐτὴν Ἱεραρχῶν, νὰ εὔρη τοὺς τρόπους, ὅπως ἀπαλλάξῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῶν ἐπακολουθημάτων τῆς προσιγμένου μεγάλης δοκιμασίας αὐτῆς καὶ νὰ ἐπιλύσῃ οὐκ μόνον τὸ διοικητικὸν καὶ οἰκονομικὸν ζήτημα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα ἐνώπιον αὐτῆς τεθειμένα προβλήματα, τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως δὲ τὸ τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, ὅπερ εἶνε σπουδαιότερον καὶ σοβαρότερον παντὸς ἄλλου, δυναμένου νὰ ἐπασχολήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν ζητήματος. Κύριος ὁ Θεὸς ἅς εὐλογήσῃ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν, ἅς φωτίσῃ ἡμᾶς καὶ ἅς καθοδηγήσῃ πρὸς τὴν πιστὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθιόντων ἡμῶν ἐπαξίως τῶν περιστάσεων, ἅς διέρχεται ἢ τε Ἐκκλησία καὶ ἢ Ἑλληνικὴ κοινωνία».

— Ἡ Ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω δι' ἐπιστολῆς αὐτῆς πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον, ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου 1926 καὶ ὑλ' ἀριθμ. 164, ἀναγγέλουσα ὅτι πρόκειται νὰ τιμωρήσῃ αὐστηρῶς σκανδαλοποιούς τινὰς Ἀγιορείτας μοναχοὺς, οἵτινες ἐκμεταλλεύονται τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ συνταράσσουσι αὐτὸν διὰ τῆς προφάσεως τοῦ ἡμερολογίου, παρακαλεῖ, ὅπως ἐπιμνήσῃ καὶ ἀποσταλῶσιν ἐν συνοδείᾳ εἰς Ἄγιον Ὄρος δύο ἐξ αὐτῶν περιφρονομένοι ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ. Τούτους καταζη-

τεῖ ἀπὸ πολλοῦ ἡ Ἀστυνομία, δὲν ἠδυνήθη ὁμως εἰσέτι νὰ συλλάβῃ αὐτούς. Μετὰ τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν τῆς Ἱεράς Κοινοτήτος τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ προσέβη εἰς νέα διαβήματα πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν δύο λαοπλάνων μοναχῶν.

— Χάριν τῶν ὀρφανῶν καὶ ἀπόρων παιδίων ἀρρένων καὶ θηλέων τοῦ ἐν Πειραιεῖ Συνοικισμοῦ Κερατσινίου-Γαμπούριων ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπεφάσισε νὰ ἰδρύσῃ Δημοτικὸν Σχολεῖον, μέλλον νὰ συντηρηθῆ δι' ἐπιχορηγήσεων τῆς Α. Μακαριότητος καὶ διὰ συνεισφορῶν τοῦ ἐν Πειραιεῖ Ι. Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Κερατσινίου). Διευθυντῆς τοῦ Σχολείου τοῦτου ὁρίσθη ὁ ἱεροδ. Πῶλ Λιώσης, ἔφορος δὲ αἱ κύριοι Β. Πηλόπουλος, Α. Βούλγαρης καὶ αἱ κυραὶ Δῆμ. Δορέλλι, Μαρ. Λιώση, Αἰκ. Σταματάκη, Κυρ. Κούρταλη καὶ Αἰκ. Χαροφύλακα.

— Κατὶν τῆς αἰτήσεως τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς Πεντέλης περὶ καταργήσεως αὐτῆς, διὰ διατάγματος δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως, ἡ Σχολὴ αὕτη μεταφέρεται εἰς Ἀμαλιάδα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἱερατικῆς Σχολῆς Ἀμαλιάδος. Ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων γενήσεται ἅμα τῇ συμπληρώσει τοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς ταύτης.

— Διὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Γυθείου κ. Διονυσίου ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου συνεπληρώθη καὶ ἐκαλλωπίσθη.

— Σημαντικὰς καὶ ἀξίας μνείας προόδους σημειοῖ ἡ ἐν Γυθείῳ καὶ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου δρωσα Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν, ἥτις ἐν διαστήματι 2 μόλις ἐτῶν διένειμε μεταξὺ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως 25000 δραχ., ἐτέρας δὲ 25000 ἔχει κατατεθειμένας ὡς ἀποθεματικὸν κεφάλαιον. Αἱ κυραὶ αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ Δ. Συμβούλιον ἐργάζονται μετὰ ζήλου ἀξιεπαίνου καὶ πρωτοστατοῦσιν ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ. Πλήν τῆς φιλανθρωπικῆς ταύτης κινήσεως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καθώρθωσεν, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου νὰ ἀρχίσῃ λειτουργοῦν Νοσοκομεῖον ἐν Γυθείῳ, ὑπὲρ μέλλον νὰ περιθάλπῃ καὶ νοσηλεύῃ τοὺς ἐκ τῶν ἀπόρων ἀσθενεῖς θὰ διατελῇ ὑπὸ τὴν διοίκησιν Ἀδελφάτου προεδρευομένου ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Γυθείου. Ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομεῖου τούτου, διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ὁποίου ἀμέσως ἐξευρέθη οἶκημα κατάλληλον, ζωηρότατον ἐπεδείξαντο ἐνδιαφέρον ἅπαντες αἱ εὐποροὶ τῆς πόλεως Γυθείου καὶ οἱ ἐν αὐτῇ παροικοῦντες.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἀγγέλλεται ἐκ Κων πόλεως ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον ὑπερσέσωθη νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν ψηφισθέντα ὑπὸ τῆς συνελεύσεως τῆς Ἀγκύρας ἀστικὸν κώδικα, καταργουμένων οὕτω τῶν προστατευτικῶν διατάξεων τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης. Πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος ἀπαγορεύει τὴν τέλεσιν θρησκευτικοῦ γάμου πρὸ τῆς τελέσεως πολιτικοῦ τοιούτου. Ταῦτοχρόνως διεκόπη ἡ ἐκδοσις βαπτιστικῶν καὶ πιστοποιητικῶν ταφῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Τὴν 23ην Αὐγούστου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Φωτίου, ἐτε-

λέσθη ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Σάββα θεία λειτουργία καὶ μετ' αὐτὴν ἐπιβλητικὸν μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἱερουργούσης τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Πατριάρχου μετὰ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Τριπόλεως καὶ Νουβίας, τεσσάρων Ἀρχιμανδριτῶν καὶ δύο Διακόνων. Ὁ ναὸς ἦτο πενθίμως διακεκοσμημένος, ὁ Πατριάρχης δέ, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ λοιποὶ λειτουργοὶ ἔφερον πένθιμα λειτουργικὰ ἕμφια. Μετὰ τὰς εὐχὰς τῆς συγχωρήσεως, ἀναγνωσθείσης ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. καὶ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν, ὁ Πατριάρχης ὠμίλησε πρὸς τὸ ἀσφυκτικῶς πληροῦν τὸν ναὸν καὶ μετὰ πολλῆς κατανύξεως συμπροσευχόμενον ἐκκλησίασμα ἀπὸ τοῦ ῥητοῦ «Μνημονεῦτε τῶν Ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν». Αὐθιμερὸν ἐτελέσθησαν ἐπίσης μνημόσυνα καὶ ἐν Καίρῳ ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου εραργοῦντος τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Πτολεμαίδος, ὅστις ὠμίλησε περὶ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔργου τοῦ αἰοδίου Πατριάρχου καὶ ἐν τῷ κατὰ Παλαιὸν Κάϊρον ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου, ἔνθα ἐψάλη τρισάγιον ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Πατριάρχου.

— Ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α.Θ.Π. συνῆλθεν ἡ ὑπ' αὐτῆς συσταθεῖσα Τελετουργικὴ Ἐπιτροπὴ. Ἡ Α.Θ.Π. εἰσηγούμενη διὰ μακρῶν περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς εἶπεν ὅτι οὗτος ἐκτείνεται ἐπὶ παντὸς ζητήματος συνδεομένου πρὸς τὴν θεϊαν λατρείαν μὲ τὸν σκοπὸν αἰ τελεσθῆναι τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν τάξιν, τὸν ρυθμὸν, τὸ κάλλος ἐν γένει, τὸ ὁποῖον εἶχον εἰς τοὺς χρυσοῦς αἰῶνας τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν πρόκειται, εἶπε, περὶ ἐργασίας συνήθους οὐδὲ μικρᾶς διαρκείας, ἀλλὰ περὶ μελετῶν θεωρητικῶν τε καὶ ἐπιπρόνων ὁμαδικῶν καὶ κατὰ ἄτομα, διὰ τοῦτο καὶ χρειάζεται ἀγάπη πρὸς τὸ ἔργον καὶ ὑπομονὴ καὶ ἐγκαρτέρησις μετὰ συνέσεως καὶ προσοχῆς, ὅπως μὴ εὐρεθῶμεν καινοτομοῦντες, ἐκεῖ ὅπου ὀφείλομεν νὰ ἀντεχῶμεθα αὐστηρῶς τῆς ὀρθοδοξίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Νέα γεγονότα ἐσημειώθησαν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ζωῇ τῆς Ρωσίας, αἵνα φέρονται ἔχοντα μεγάλην σημασίαν. Ὁ μητροπολίτης Γιαροσλάβης Ἀγαθάγγελος, δηλαδὴ ἡ ἀνεγνώρισε τὸν μητροπ. Κρουτίνσκη Πέτρον ὡς Τοποτηρητὴν τοῦ ρωσικοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου. Τοῦτο θεωρεῖται ἐνέχον μεγάλην σημασίαν, διότι ὁ μητροπ. Πέτρος ἐξακολοθεῖ ὡν ἐγκάθειρκτος, τὰ δὲ καθήκοντα τοῦ τοποτηρητοῦ αὐτοῦ ἐκπληροῖ ὡς ἀναπληρωτῆς αὐτοῦ ὁ μητροπ. Νιζεγορόδης Σέργιος ἡ ἐπελθοῦσα δὲ νέα πραγμάτων κατάστασις ἀποσοβεῖ μίαν τῶν αἰτιῶν τοῦ ἀπειλήσαντος τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν νέου σχίσματος. Ἐξ ὅσων ἤδη ἀνεγράφησαν ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ», εἶνε γνωστὰ αἱ συνθήκαι, ὑφ' ἃς, κατὰ τὴν διαθήκην τοῦ ἀειμνήστου πατρ. Τύχωνος ἡ τοποτηρητεία ἀνετέθη εἰς τὸν μητροπ. Πέτρον, ὡς καὶ ἡ μετέπειτα τύχη τοῦ τελευταίου, συλληφθέντος καὶ ἐγκαθειρθέντος, πρὸς δὲ καὶ ὁ μετὰ τοῦτο σχηματισμὸς «Ἀνωτάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου», ἰδιοποιηθέντος τὴν ἐξουσίαν καὶ διαισθητικὴν τοῦ Τοποτηρητοῦ, κατὰ τῶν τάσεων τοῦ

ὁποῦ ἀντετάχθη ὁ μητροπ. Σέργιος, ἀφορίσας τῆς Ὀρθοδ. Ρωσ. Ἐκκλησίας τοὺς ἀποτελέσαντας τὸ Συμβούλιον τοῦτο ἄρχιερεῖς. Τῇ 1 Φεβρουαρίου ἐν. ἔτους οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τούτου Ἀρχιεπ. Γρηγόριος καὶ Ἐπίσκοπος Μπορίς ἐπεσεκέφθησαν ἐν τῇ εἰρκτῇ τὸν Τοποτηρητὴν μητροπ. Πέτρον, οὗτος δὲ γράψας ἐνεχείρισεν εἰς αὐτοὺς ἔγγραφον, ἐν ᾧ, ἐκφράζων τὴν θλίψιν του διὰ τὰς ἀρξαιμένας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαιρέσεις καὶ ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἐπετραπῆ εἰς τὸν ἀντικαταστάτην του μητροπ. Σέργιον νὰ διατρέψῃ ἐν Μόσχᾳ, πρὸς προσωρινὴν ἄσκησιν τῶν διοικητικῶν του καθήκοντων, κρίνει ὀρθὸν νὰ ἀναθέσῃ προσωρινῶς τὰ καθήκοντα τοῦ Τοποτηρητοῦ εἰς τριμελῆ ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν ἀρχιερέων Βλαδιμίρσκη Νικολάου, Τόμσκ Λημητρίου καὶ Αἰκατερινβούργου Γρηγορίου. Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἀνεγνωρίσθη τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνῃ καὶ ἄλλα συνεργὰ μέλη ἐκ τῶν ἀρχιερέων. Ἐν τούτοις κατ' ἄλλας τινὰς εἰδήσεις ὁ ἐν Νίζνι-Νοβγορόδ περιορισμένος μητροπ. Σέργιος δὲν ἀνεγνώρισε τὴν ἀπόφασιν ταύτην τοῦ τοποτηρητοῦ μητροπ. Πέτρον, διότι στερεῖται τοῦ ἀπολύτου ἀποφασιστικοῦ χαρακτῆρος τῶν παρεμφερῶν ἀποφάσεων, ἐπέμεινε δὲ εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ Συμβουλίου, διότι φρονεῖ ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ προβῇ εἰς ταύτην ἀπόφασιν ὁ Τοποτηρητῆς ἐν ἡ περιπτώσει ἐγνωρίσεν ἐπακριβῶς τὴν κατάστασιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τῆς Ρωσίας πραγμάτων. Ὁ Τοποτηρητῆς, κατ' αὐτόν, ἔδωκεν ἀπλῶς συμβουλήν, ἣν ὁμως ἡμεῖς δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκτελέσωμεν ὑπὸ τὰς γνωστὰς ἡμῖν σημερινὰς συνθήκας. Τούτων τῶν λόγων ἔνεκα ὁ μητροπ. Σέργιος δὲν ἐδέχθη νὰ καταθέσῃ τὴν τοποτηρητικὴν πληρεξουσιότητα, προσεκάλεσε δὲ τὸ Συμβούλιον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ὑποδείξεις του. Ἐκτοτε τὸ Συμβούλιον φέρεται σιωπῆσαν, τοῦτο δὲ ἐκλαμβάνεται ὡς ἐξασφάλις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος ἐν τοῖς κόλποις εἰς «πατριαρχικῆς» Ἐκκλησίας. Τούτων οὕτω γενομένων, νέον γεγονός συνετάραξεν αὐθις τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους. Ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνησις τῇ ὑποδείξει τοῦ ἐν λόγῳ Συμβουλίου παρέσχεν εἰς τὸν μητροπ. Ἀγαθάγγελον ἄδειαν νὰ ἀφίχθῃ εἰς Μόσχαν, τὸ δὲ προσωρινὸν Ἀνωτάτου Ἐκκλ. Συμβούλιον ἀπηυθύνθη πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦν νὰ δεχθῇ τὴν ἐν αὐτῷ προεδρίαν καὶ ν' ἀνακηρύξῃ ἑαυτὸν τοποτηρητὴν τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου. Ὁ μητροπ. Ἀγαθάγγελος οὕτω: ἔξαπατηθεὶς ἔξεδωκε πρᾶγματι «διάγγελμα», ἐν ᾧ ἀνακηρύσσει ἑαυτὸν Τοποτηρητὴν, ἐπειδὴ ὁ νόμιμος Τοποτηρητῆς τοῦ πατρ. θρόνου διατελεῖ ἐγκάθειρκτος Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἐν φινίσθησαν δύο τοποτηρηταὶ ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὧν ἕκαστος ἡμύνητο διὰ διαφόρων ἐπιχειρημάτων τῆς κανονικῆς αὐτοῦ θέσεως. Εὐτυχῶς ταχῶς ὁ μητροπ. Ἀγαθάγγελος ἔγνω τὸ ἀνώμαλον τοῦ διαβήματός του, καὶ ἔσπευσε νὰ παύσῃ μὲν νὰ αὐτοκαλῆται Τοποτηρητῆς, μετανοῶν δ' ἐφ' οἷς ἔπραξεν ἀνεγνώρισε κανονικὸν μὲν τοποτηρητὴν τοῦ πατρ. θρόνου τὸν ἐγκάθειρκτον μητροπ. Πέτρον, κανονικὸν δ' ἐπ' ἴσης ἀντικαταστάτην αὐτοῦ προσωρινὸν τὸν μητροπ. Σέργιον. Οὕτω δὲ ἀπεσοβήθη ὁ κίνδυνος τοῦ σχίσματος ἐν τῇ Ρωσ. Ἐκκλησίᾳ.

NEA BIBLIA

Περὶ τὴν Οἰκουμένην (ἔκδοσις τοῦ Ἐρησικευτικοῦ περιοδικοῦ «Ζωή») Ἐν Ἀθήναις 1926.

N. A. Καλογεροπούλου, Μεταβυζαντινὴ καὶ Νεοελληνικὴ τέχνη, Ἐκδοσις «Ἀθηνᾶς», Ἐν Ἀθήναις 1926.

—Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς τὸ τρίτον τεῦχος τοῦ Α' τόμου τῆς «Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηνᾶσι Πανεπιστημίου». Διὰ τοῦ τεύχους τούτου συμπληροῦται ὁ Α' τόμος τῆς Ἐπετηρίδος, ἀποτελούμενος ἐκ σελίδων 496. Τὰ περιεχόμενα τοῦ τεύχους εἰνε τὰ ἑξῆς: Κ. I. Δουβουνιώτου: Νεοφύτου τοῦ ἐγκλείστου ἀνέκδοτου ἐγκώμιον εἰς Ἰωάννην Χρυσόστομον. Τοῦ αὐτοῦ: Θεοδώρου Τριφυθοῦτος περὶ τοῦ βίου καὶ τῆς ἑξορίας καὶ τῶν θλίψεων Ἰωάννου τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Κωνηπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.—B. K. Στεφανίδου: Λόγος πατηγορικὸς ἐπὶ τῆς ἑπετείῳ τῆς Α' Οἴκου. Συνόδου.—Π. I. Μπρατσιώτου: Οἱ Φιλισταῖοι καὶ ὁ αἰγαιοκρητικὸς πολιτισμὸς ἐν Παλαιστίνῃ.—Γ. A. Σπηγοῖου: Τὸ Ὀράριον τοῦ διακόνου ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ.—Πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.—Οἱ βουλομένοι νὰ ἀποκτήσωσι τὴν Ἐπετηρίδα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς δέον ν' ἀπευθυνθῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον δημοσιευμάτων τοῦ Πανεπιστημίου.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι, ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής ἐνοικίασις τῶν εἰς θέσιν Λυγερῶν κειμένων ὑδρομύλου ὑδροτροπῆς οἰκίας ἀγοῦ καὶ κήπου τῆς Μονῆς Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου Ἰωάννου Κασιγῆς τῆς 31 Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Κασιγῆς καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ταυτησίμου ἡμῶν διακηρύξεως ἥτις εὐρίσκειται κατεβλημένη ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογραφείῳ παρ' ἡμῶν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ὡς πρώτη προσφορά ὁρίζεται τὸ πᾶν τῶν 5,000 δραμῶν ἐτησίως. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Στανου καὶ Πλῆριου προκηρύττει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως 30 αἰ γῶν ἀρχαίων καὶ 300 ὀκάδων ξυνοτροῦ τῶν Ἱερῶν Μονῶν, Στανου καὶ Πλῆριου. Ἡ δημοπρασία διεξαχθήσεται ἐν Κοζάνῃ τῆς 16ης 8)βρίου ἡμέρα Σαββάτου καὶ ὥρα 10-12 π. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου κ. Δημ. Πράσσου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῶν Μονῶν συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῶν ὑπ' ἀριθ. 57 καὶ 58 διακηρύξεων ἡμῶν ὧν ἀντίγραφον παρὰ τὴν Γραφεῖον τῶν Ἱερῶν Μονῶν Στανου καὶ Πλῆριου καὶ τῶν ὡς ἄνω Συμβολαιογράφων, ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων. Ἐν Ζιδαίου τῆς 17 8)βρίου 1926

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐξαμήνου ἐνοικίασεως διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον 1926-1927 ἔτους, ἡ κλοδοχορτοναμῆ τοῦ ἐν τῇ θέσει «Νηὲς» τῆς περιφέρειᾶς Κοινότητος Σούρης κειμένου χειμερινοῦ λειβαδίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς, κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὅρια καὶ συμφωνίᾳ πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις ταυτησίμου συγγραφῆς, ἥς ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ Συμβολαιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σούρῃ τῆς 17ης 8)βρίου 1926 ἡμέρα Κυριακὴ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς. Πρώτη προσφορά ὁρίζεται τὸ πᾶν δραχ. 32,000. Οἱ συναγωνισθέντες ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσωσιν ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλον δι' ἐγγυοδοσίαν τῆς παρουσίας ἐνοικίασεως ἐν δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἰσπανικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ποσὴν ἴσον πρὸς τὸ 1)5 τοῦ εξαμήνου μισθώματος ἢ νὰ καταθεσωσι τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν τῆς δημοπρασίας εἰς τοὺς διενεργούντας αὐτὴν ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτοι ὡς ἀπαράδεκτοι τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορὰς προσφορά ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν γίνονται μόνον οἱ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα κτηνοτρόφοι. Ἐν Ἱ. Μονῇ Σενιάς τῆς 30 8)βρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ δικαίωμα εἰσαγωγῆς πρὸς βοσκὴν ἐν τῷ χειμερινῷ λειβαδίῳ Κελέρια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σενιάς διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον ἀπὸ 9ης Νοεμβρίου 1926 ἕως 9ης Μαρτίου 1927 ἔτους, 250 προβάτων, 1000 αἰγίδων καὶ 30 ἴππων, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους καὶ ὑποχρεώσεις ταυτησίμου συγγραφῆς ἥς ἀντίγραφον κατατεθήσονται παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Ἰωάννου κ. Βασ. Πετρόκη καὶ τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀμυρῶν τῆς 17ης 8)βρίου 1926 ἔτους ἡμέρα Κυριακὴ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν ἀπὸ τῆς 10ης μέχρι τῆς 12ης ὥρας τῆς μεσημβρίας, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀλευροῦ Βασ. Πετρόκη καὶ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορά ὁρίζεται τὸ πᾶν δραχ. 8) δι' ἕκαστον πρόβατον, δραχ. 28 δι' ἕκαστον αἰγίδιον καὶ δραχ. 15) δι' ἕκαστον ἴππον. Ἴνα γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὴν προκειμένην δημοπρασίαν δὲν νὰ παρουσιάσῃ ἀπόδειξιν ὅτι κατέβαλε λόγῳ ἐγγυοδοσίας ἐν δημοσίῳ Ταμείῳ ἢ ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Ἰσπανικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος ποσὴν ἴσον πρὸς τὸ 1)5 τοῦ ὅλου ἐνοικίου ἢ νὰ καταθέσῃ τοῦτο εἰς τοὺς διενεργούντας τὴν δημοπρασίαν, ἄλλως εἶνε ἀπαράδεκτος ὡς ἀπαράδεκτος τυγχάνει καὶ πᾶσα δι' ἀναφορὰς προσφορά ἄνευ ἐγγυοδοσίας. Δεκτοὶ εἰς τὴν δημοπρασίαν γίνονται οἱ κατὰ κύριον ἐπάγγελμα κτηνοτρόφοι. Ἐν Ἱ. Μονῇ Σενιάς τῆς 28 8)βρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ τριετής ἐνοικίασις τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Βεροῖων καὶ 2 ταμιεφίας κειμένων κτημάτων τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου Ἰωάννου Κασιγῆς τῆς 31ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰωάννου Κασιγῆς καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ταυτησίμου ἡμῶν διακηρύξεως ἥτις εὐρίσκειται κατεβλημένη ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογραφείῳ παρ' ἡμῶν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ὡς πρώτη προσφορά ὁρίζεται τὸ πᾶν τῶν 5,000 ἀρχ. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς 8 Ὀκτωβρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζερμπίτσας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἅπαντα τὰ κτήματα τοῦ Μετοχοῦ Ρόλος διὰ ἑξαετη ἐνοικίασιν εὐρισκόμενα ἐν τοῖς τόποις δημοῖς Φιαρῆδος καὶ Φτελλιάς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐπικράμῃ π. μ. τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1926 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Φιαρῆδος καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Οἱ βουλομένοι νὰ συναγωνισθῶσι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν σχετικῶν ὄρων συγγραφῆς καὶ ὑποχρεώσεων ὡς καὶ τοῦ κτηματοκαταλόγου εὐρισκόμενον ἐν τῷ γραφεῖῳ τῆς Μονῆς καὶ τοῦ Συμβολαιογραφείου Φιαρῆδος.—Οὐδεὶς γενεταὶ δεκτὸς ἄνευ ἀξιογράφου ἐγγυητοῦ. Ἐν Ζερμπίτῃ τῆς 29 8)βρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαρδικίου τοῦ Μαρδακίου διακηρύττει ὅτι τὴν 17ην Ὀκτωβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ διετής μίσθωσις τοῦ βωσσοτόπου τῆς περιφέρειᾶς Μαροακίου τ. δ. ἀλαγωνίας κατὰ τὰ γνωστὰ αὐτοῦ ὅρια. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Θουρήξ καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λεωνίδα Λίβα, ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ὁποῦτος εἶνε κατεβλημένοι οἱ ὄροι τῆς ἐνοικίασεως καὶ πᾶς ὁ βουλομένος δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ τῆς 2 8)βρίου 1926.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐνοικίασις 1) τῶν εἰς τὴν περιφέρειαν Βασσαρᾶ κειμένων κτημάτων τῆς Μονῆς καὶ 2) τοῦ εἰς θέσιν Ἀρκουδιὰ ὑδρομύλου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ ἔξωθι τοῦ Συμβολαιογραφείου Ἰωάν. Κασιγῆ, τῆς 24ης Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Σπάρτης Ἰω. Κασιγῆ καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους ταυτησίμου ἡμῶν διακηρύξεως, ἥτις εὐρίσκειται κατεβλημένη ἐν τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογραφείῳ παρ' ἡμῶν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ὡς πρώτη προσφορά ὁρίζεται τὸ πᾶν κτημάτων δραχμαὶ 1000, τοῦ δὲ ὑδρομύλου δραχμαὶ 500 ἐτησίως. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἀγίων 40 Μαρτύρων τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1926.

Τύποις «Φοίνικος» Ὁδ. Σταδίου 38, Ἀθήναι